

Lletres al Director

Companys d'Acció:

Les lluites de tota mena (salvant rares excepcions) solen acabar sense vençuts, ni vencedors. Ignoro com acabarà aquesta que s'ha iniciat entre nosaltres i que de permetrem manifestar-me públicament des de les columnes d'Acció dono per finida amb aquesta, doncs, crec que no és lògic, ni de raó, que, professant les mateixes idees — encara que volgueu creure-ho el contrari — esmercem el temps atacant-nos mutuament quan hauriem de fer-ho a l'inversa, per nostra pròpia idealitat.

El recurs al qual apel·leu per atacar-me és molt pobre, al meu modest entendre.

Devem no ignorar, que, als que ens és d'absoluta necessitat la recerca de recursos econòmics per la imprescindible nutrició llur i dels germans als qui encara no és permès el fer-ho per compte propi, contra la nostra voluntat i per l'emancipació social hem hagut d'ostentar càrrecs en aquella o aquesta agrupació obrera — era l'única del meu ram que existia i crec haver de remarcar-vos que no tenia res a veure amb la tant discutida i escandalosa dictadura. No pot pas però, dir això, claudicació de les idees.

Voldria, que, en aquest sentit fossiu posats a prova.

Referent a *La Vanguardia*, — encara que no volgueu creure-ho, dec manifestar que no estava tant enterat, pel sol fet de no llegir-la. Tants escarafalls que en feu però, i segurament *acèrrims catalanistes* d'avui — granollerencs, poso per exemple — hi estan subscrits!

Per acabar, quan vareig procurar-me la corresponàlia de *La Publicitat* va ésser sols i exclusivament cregut de què n'hi faltava. Simpatitzant amb aquest diari, amb un gran amor vers la ciutat on he crescut i amic de la divulgació de la mateixa, vareig aspirar a dita corresponàlia, que em fou atorgada. Si és que algú de vosaltres pot amb més tàctica, facilitat i claretat fer-ho, no crec que hagi de fer mèrits usant l'agressió difamadora que tant «empipador» és ésser-ne objecte.

No he nascut a Catalunya — no hi tinc cap culpa — però, soc tan català com el qui més, dels qui m'ataquen, i proves en porto donades i en plena època dictatorial des de *La Publicitat* mateix, particularment i com a secretari de l'«Orfeó Granollerí».

En mi, no hi veieu un enemic.

Per la causa, disposeu.

FERRAN SALAMERO.

Mentre hi hagi encara a la presó dotzenes de treballadors complint condemna per delictes socials, cal insistir demanant al Govern llur alliberament si és que vol ésser sincer quan parla d'anar a la pacificació dels esperits.

INDISCRECIIONS

Undoctor, un mestre i un impressor. Heusací, una terna incomparable d'humoristes granollerins. Car, realment constitueix una treta d'humor de bona llei, voler ingressar no-res-menys que en una organització esquerrana de la capital, després de la seva actuació en aquests darrers anys tant poc edificant i només comparable a la del pupí més roï.

• • •

Arriba fins a nosaltres la nova de què s'ha fet una ofrena al nostre Ajuntament d'una dotzena de escombres.

Creiem ben sincerament, que no per ésser modesta, deu refusar-la la nostra corporació municipal, aquesta ofrena, tota vegada que de resultar certa, se l'hi ha de reservar un destí importantíssim per a la vida de la ciutat.

• • •

No hi ha cap classe de dubte que el Sr. Clotet constitueix el cas més típic en la nostra ciutat d'home càustic. No ens referim — si tothom ja ho sap de memòria allò de quan va posar telèfon — als seus acudits agudíssims, si no que tot altrament ens referim a la nova agència de col·locacions que estableix per els pobres, — pobrets! — empleats que amb el règim d'economies a que ens volen sotsmetre l'Ajuntament restin sense feina. Acció creu complir un deure posar de relleu el magnífic proïsme del Sr. Clotet, perquè realment els nostres empleats del Ajuntament constituïen una classe exemplar, mereixedora de tots els elogis. Altrament que ho diguin tots els veïns de Granollers que abans del 28 de Gener de 1930, tenien necessitat de sotsmetre's a les mans llurs. Si; que ho diguin, perquè es interessantíssim que es faci públic.

• • •

En una important societat política de la nostra ciutat van anunciar grans reformes a la caiguda de la Dictadura.

— I doncs; què us proposeu? els preguntava un soci.

— Primerament posar un cobrador, i fer una sortida ben bona per Pasqua, — responia la directiva tota entusiasmada.

• • •

A la mateixa societat en una reunió per discutir les seves futures actuacions polítiques, un jove proposava REPÚBLICA DEMOCRÀTICA.

— A no; democràtica no; responguè amatent un de la directiva.

Es discutí, i en resum resultà que encara s'ignorava el valor representatiu de la paraula democràcia

Curareu el vostre estómac prenent **DIGESTONA CHORRO**